

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

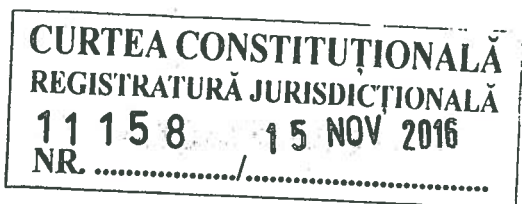
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2816A/2016

Domnului

Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

570/16.11.2016

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru completarea unor acte normative.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 7 decembrie 2016, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 14 decembrie 2016.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președintele Curții Constituționale,

Prof. univ. dr. Valer Dorneanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 2816 A / 1 CP16

ROMÂNIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ

11 12 5 15 NOV 2016

NR. /

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 15 noiembrie 2016

CP1 / 1303 / 15. N. 2016

Domnului Valer DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SEZIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Simplificarea procedurilor în raporturile dintre cetățeni și autorități, precum și diminuarea poverii fiscale, prin eliminarea unor taxe și tarife, sunt deziderate împărtășite la nivelul societății. Realizarea acestor deziderate implică, în mod necesar, adoptarea de măsuri legislative coerente, eficiente, predictibile și, în același timp, responsabile. Lipsa de coerență, previzibilitate și responsabilitate a dispozițiilor legale adoptate în ultima perioadă a fost frecvent invocată în fața Curții Constituționale, instanța constituțională sancționând încălcarea acestor exigențe.

Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative vizează eliminarea unor taxe achitate de către persoanele fizice și juridice pentru anumite servicii prestate de autorități și instituții publice. Prin conținutul său normativ, precum și din analiza modului în care a fost adoptată, legea ce instituie aceste măsuri contravine dispozițiilor art. 1 alin. (4) și alin. (5), ale art. 102 alin. (1), ale art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (2) și alin. (5) din Constituție, fiind încălcate normele constituționale referitoare la principiul separației puterilor în stat și cel al legalității, raporturile Parlamentului cu Guvernul, rolul Guvernului, precum și cele care guvernează bugetul public național.

I. Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative contravine prevederilor art. 1 alin. (4), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (2) din Constituție

În prezent, sumele aferente taxelor a căror eliminare se are în vedere prin legea dedusă controlului de constituționalitate se fac venit la bugetul de stat (taxele eliminate din O.G. nr. 24/1992 privind stabilirea anumitor servicii publice și a taxelor percepute pentru prestarea acestora pe teritoriul României, din O.G. nr. 128/2000 privind stabilirea unor taxe pentru serviciile prestate pentru persoanele fizice și juridice de către Ministerul Administrației și Internelor, din Legea nr. 198/2008 privind serviciile consulare și din O.U.G. nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura), la bugetul asigurărilor sociale de stat (taxa prevăzută în art. 188 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice), la bugetele locale (unele dintre taxele prevăzute de Legea nr. 117/1999 privind taxele extrajudiciare de timbru) sau se constituie într-un fond special destinat finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului (taxa prevăzută de O.U.G. nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule). Totodată, unele dintre aceste taxe asigură o parte din veniturile proprii ale unor instituții și servicii publice autonome (unele dintre taxele prevăzute de Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului și taxa prevăzută de Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune).

Conform art. 111 alin. (1) teza finală din Constituție, în cazul în care o inițiativă legislativă implică modificări bugetare, este necesar ca Parlamentul să solicite o informare din partea Guvernului. De asemenea, alin. (2) al art. 111 din Legea fundamentală stabilește că membrii Guvernului au acces la lucrările Parlamentului, iar dacă li se solicită prezența, participarea lor este obligatorie. Solicitarea informării reprezintă așadar, pe de o parte, o obligație constituțională pentru Parlament și o garanție constituțională a colaborării dintre Parlament și Guvern, iar pe de altă parte, cele două norme instituie obligații reciproce în sarcina celor două autorități publice (Decizia Curții Constituționale nr. 515/2004). Totodată, prin Decizia nr. 1.056/2007, instanța de contencios constituțional a statuat că „această obligație a Parlamentului este în consonanță cu dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2), care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului. În temeiul acestei competențe, Parlamentul nu poate prestabilii modificarea cheltuielilor bugetare fără să ceară Guvernului o informare în acest sens. Dat fiind caracterul imperativ al obligației de a cere informarea menționată, rezultă că nerespectarea acesteia are drept consecință neconstituționalitatea legii adoptate”. Această informare a Parlamentului de către Guvern are ca obiect nu actul normativ în sine, ci efectele pe care măsurile legislative preconizate prin proiectul de act normativ în cauză le generează asupra bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat și reclamă cu necesitate informații de natură tehnică pe care numai Guvernul este în măsură să le ofere.

Simpla solicitare a Parlamentului, în absența unei informări efective din partea Guvernului, nu realizează, în opinia noastră, scopul urmărit de legiuitorul constituant în

art. 111, respectiv acela de a asigura colaborarea efectivă între Parlament și Guvern. Ținând cont de importanța legii bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat, importanță recunoscută de legiuitorul constituant prin reglementarea unei proceduri speciale de adoptare a acestora, nu se poate ajunge decât la concluzia că informarea prevăzută la art. 111 alin. (1) trebuie interpretată în sensul în care Guvernului îi este și permis să redacteze în mod efectiv conținutul informării. În caz contrar, s-ar putea înțelege că ori de câte ori Parlamentul solicită Guvernului informarea cu privire la o inițiativă legislativă ce are impact bugetar, Parlamentul ar putea înscrie de îndată proiectul pe ordinea de zi a Parlamentului solicitând prezența obligatorie a unui membru/reprezentant al Guvernului și ar putea considera că, prin opinia exprimată de acesta, cerința de art. 111 alin.(1) din Constituție a fost acoperită (și, prin aceasta punctul de vedere al Guvernului a fost exprimat). În opinia noastră, o asemenea interpretare goleşte de conținut prevederile art. 111 alin.(1) și (2), îndepărtându-se de la litera și spiritul Constituției.

Din analiza parcursului legislativ al legii pe care o supunem controlului de constituționalitate se constată că propunerea legislativă a fost înregistrată la Senat la data de 10.10.2016 și, în aceeași zi, s-a solicitat și punctul de vedere al Guvernului, în conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție. La data de 17.10.2016, fără a avea informarea din partea Guvernului, Senatul a adoptat legea. În ceea ce privește respectarea acestor dispoziții constituționale, dispoziții dezvoltate atât în Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cât și în Regulamentul Senatului, apreciem că, deși la dezbaterile în plen a luat cuvântul secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice, nu a fost îndeplinită exigența constituțională a informării, prima Cameră neputându-și îndeplini eficient funcția legislativă, fără a avea reprezentarea impactului modificărilor bugetare.

Din stenograma ședinței Plenului Senatului din data de 17.10.2016 rezultă că la dezbateri a participat secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice, ceea ce, aparent, ar acoperi lipsa punctului de vedere al Guvernului la acel moment. Prin Decizia nr. 515/2004, Curtea Constituțională a statuat că angajarea Guvernului și acoperirea cerinței prevăzute de art. 111 alin. (1) teza finală din Constituție operează numai atunci când reprezentantul Guvernului își exprimă acordul, fără echivoc, față de amendamentele adoptate. Însă, în cazul de față, această cerință jurisprudențială nu poate fi considerată îndeplinită, întrucât reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice nu a exprimat un acord, ci doar a comunicat potențialul impact al acestor măsuri, susținând că acest impact a fost calculat de către ministerul de resort la “1,6 miliarde de lei, reprezentând 0,2% din PIB, fără a se preciza cu exactitate sursa de acoperire a acestor sume.”

Termenul în care informarea este prezentată Parlamentului trebuie să fie unul rezonabil, iar durata și efectele acestuia pot fi stabilite prin lege sau prin regulamentele parlamentare; solicitarea informării trebuie, de asemenea, în mod obligatoriu solicitată de prima Cameră competentă, care este ținută la începerea dezbaterii inițiativei legislative de împlinirea termenului în care a solicitat informarea. Termenul de 60 de zile stabilit de

art. 11 lit. b¹) din Legea nr. 90/2001, precum și cel de 10 zile stabilit de art. 167 alin. (5) din Regulamentul Senatului, reprezintă termene ce au fost instituite, în mod incontestabil, cu scopul de a permite Guvernului să realizeze o analiză concretă și completă a modificărilor prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat în vederea realizării unei informări responsabile a legislativului pentru a adopta măsuri al căror efect este asumat. Doar o astfel de abordare asigură realizarea garanției constituționale a colaborării dintre Parlament și Guvern. Din această perspectivă, natura juridică a acestor termene este una prohibitivă, altfel spus, în interiorul termenului, Parlamentul este obligat să aștepte punctul de vedere al Guvernului sau expirarea termenului defapt de lege. În caz contrar, adoptarea unui act normativ ce conține măsuri cu impact bugetar este realizată cu încălcarea atribuțiilor și rolului Guvernului, respectiv a art. 1 alin. (4). Or, în cazul legii supuse controlului de constituționalitate, Senatul a ignorat existența acestor termene prohibitive și a dezbătut și adoptat legea după numai 7 zile de la momentul transmiterii solicitării către Guvern.

Punctul de vedere al Guvernului a fost transmis Camerei Deputaților, cu o zi înainte de adoptare, astfel că, la cea de-a doua Cameră cerința informării este îndeplinită. După cum se poate observa, Guvernul a transmis un amplu punct de vedere, cu observații ce cuprind o analiză concretă și completă a modificărilor preconizate. Astfel, poziția Guvernului, exprimată fără echivoc a fost aceea de a susține adoptarea legii numai sub rezerva însușirii observațiilor și propunerilor formulate. Menționăm că, deși Parlamentul are competență deplină de legiferare, în materia modificărilor bugetare, potrivit art. 21 și art. 22 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, măsurile ce conduc la diminuarea veniturilor bugetare trebuie să fie însoțite de propuneri de măsuri de compensare a impactului financiar respectiv, prin majorarea altor venituri bugetare. Aceste măsuri se adoptă concomitent și trebuie avizate de Guvern.

Pentru aceste motive, apreciem că simpla comunicare a impactului bugetar realizată de reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice cu ocazia dezbaterii în plenul primei camere nu echivalează cu o informare completă și lipsită de echivoc realizată de Guvern, astfel încât Senatul să adopte această lege cu respectarea exigențelor art. 111 alin. (1) din Constituție. Corelativ, simpla solicitare de informare formulată de către Parlament, în absența unei informări efective din partea Guvernului, nu realizează scopul urmărit de legiuitorul constituant.

Din cele arătate mai sus, rezultă faptul că principiul separației și echilibrului puterilor legislativă, executivă și judecătorească, în cadrul democrației constituționale, prevăzut la art. 1 alin. (4) din Constituție, este încălcat. În mod constant, jurisprudența constituțională a subliniat că loialitatea constituțională trebuie interpretată în strânsă legătură cu acest principiu, arătând că raporturile instituționale trebuie să funcționeze în cadrul constituțional al loialității și al colaborării, pentru realizarea atribuțiilor constituționale distinct reglementate pentru fiecare dintre autorități, colaborarea dintre autorități fiind una dintre condițiile esențiale și necesare pentru buna funcționare a autorităților publice ale statului.

II. Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) și ale art. 138 alin. (5) din Constituție coroborat cu dispozițiile Legii responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010 și ale Legii nr. 338/2015 pentru aprobarea plafoanelor unor indicatori specificați în cadrul fiscal-bugetar pe anul 2016

A. Având în vedere faptul că legea supusă controlului de constituționalitate nu cuprinde un termen ulterior de intrare în vigoare, măsurile adoptate vor produce consecințe imediate, fiind afectată execuția în curs a bugetului de stat. Totodată, legea cuprinde măsuri menite să atragă majorarea directă și indirectă a cheltuielilor bugetare, precum și măsuri menite să diminueze veniturile bugetare, ceea ce atrage incidența dispozițiilor art. 15 și art. 21 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010. Cerințele stabilite în aceste două articole urmăresc asigurarea și menținerea disciplinei fiscal-bugetare.

În ceea ce privește cheltuielile bugetare, măsurile preconizate ar fi necesitat o fundamentare din perspectiva compatibilității lor cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în această strategie.

Referitor la măsurile menite să diminueze veniturile bugetare era necesară elaborarea fișei financiare și din perspectiva prognozei veniturilor bugetare și a afectării țintelor bugetare anuale și pe termen mediu, ori, indicarea măsurilor de compensare a impactului financiar respectiv, prin majorarea altor venituri bugetare.

De asemenea, conform art. 15 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, la care fac trimitere art. 15 și art. 21 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, în cazul propunerilor legislative, Guvernul va transmite Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, fișa financiară, în termen de 45 de zile de la data primirii solicitării.

Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a fost adoptată fără a ține cont de vreuna dintre cerințele mai sus menționate. În plus, Legea nr. 338/2015 pentru aprobarea plafoanelor unor indicatori specificați în cadrul fiscal-bugetar pe anul 2016 impune respectarea limitelor specificate în cadrul fiscal-bugetar, fundamentate în strategia fiscal-bugetară, limite obligatorii pentru anul în curs și pentru următorii 2 ani bugetari, precum și respectarea obiectivului bugetar pe termen mediu.

În plus, legiuitorul trebuia să identifice în mod concret și sursa de finanțare necesară pentru aplicarea legii. Potrivit art. 138 alin. (5) din Constituție „Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”. Curtea Constituțională, în jurisprudența sa a arătat că art. 138 alin. (5) din Constituție impune stabilirea concomitentă atât a alocației bugetare, ce are semnificația unei cheltuieli, cât și a sursei de finanțare, ce are semnificația venitului necesar pentru suportarea ei, spre a evita

consecințele negative, pe plan economic și social, ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire (Decizia nr. 36/1996). De asemenea, Curtea Constituțională a arătat că sursa de finanțare trebuie să fie reală întrucât textul constituțional se referă la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare și operează cu elemente de certitudine și previzibilitate bugetară, în caz contrar el pierzându-și rațiunea normativă și exprimând un truism, anume că orice cheltuială bugetară se suportă din bugetul de stat. (Decizia nr. 22/2016; Decizia nr. 581/2016) De aceea, atribuirea unui atare înțeles textului constituțional analizat ar echivala cu lipsirea acestuia de valoarea normativă inerentă oricărei prevederi constituționale; or, *actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat* (legea trebuie interpretată în sensul producerii efectelor ei, și nu în sensul neaplicării ei). Așadar, art. 138 alin. (5) din Constituție nu se referă la existența în concreto a unor resurse financiare suficiente la momentul adoptării legii, ci la faptul că acea cheltuială trebuie să fie previzionată în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar.

Subliniem faptul că eliminarea simultană a unui număr semnificativ de taxe implică o reducere importantă a veniturilor bugetare, în condițiile în care serviciile publice pentru care acestea se achitau trebuie prestate în continuare. De altfel, așa cum arată și Curtea Constituțională în Decizia nr. 141/1994, "o taxă are justificarea într-o prestație a unei autorități publice". Eliminând doar taxe, nu și serviciile prestate de autoritățile sau instituțiile publice și pentru care se achitau respectivele taxe, legea determină suplimentarea indirectă a cheltuielilor aferente bugetelor publice. Și în această situație legiuitorul era ținut de respectarea prevederilor constituționale (art. 138 alin. 5, art. 111 alin. 1) și legale (art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, art. 7 și art. 15 din Legea nr. 69/2010 a responsabilității fiscal-bugetare), precum și de încadrarea în parametrii stabiliți printr-o jurisprudență constantă a Curții Constituționale (Deciziile nr. 515/2004, nr. 1.056/2007, nr. 1354/2010, nr. 1358/2010, nr. 1360/2010, nr. 22/2016, nr. 581/2016 etc.).

B. Dintr-o altă perspectivă, învederăm faptul că legea este lipsită de predictibilitate și coerență, deoarece nu cuprinde soluții legislative cu privire la ansamblul efectelor pe care le vor produce măsurile instituite.

1. Prin art. I din lege sunt aduse modificări Legii nr. 26/1990 privind Registrul Comerțului. La pct. 3 din acest articol, corelativ măsurilor de diminuare a veniturilor se stabilește că finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale se realizează din fonduri provenite de la Ministerul Justiției și din venituri proprii.

Totodată, potrivit art. XIII este modificată Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, în sensul că fondul de lichidare va fi susținut de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției, iar acoperirea cheltuielilor de

publicare a Buletinul procedurilor de insolvență se suportă tot de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Justiției.

În condițiile unui buget deja aprobat și în care nu există nicio prevedere care să fie acoperitoare pentru realizarea acestei cheltuieli, este evident că nu există alocație bugetară pentru această cheltuială în bugetul Ministerului Justiției. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale care prin Decizia nr. 22/2016 a tranșat o situație similară și, în plus, a stabilit că este de competența Curții să garanteze asigurarea exigențelor constituționale referitoare la certitudinea și previzibilitatea bugetară pentru ca atât Guvernul, cât și Parlamentul să aibă reprezentarea reală a impactului bugetar al măsurilor pe care le promovează și le adoptă, după caz.

2. În ceea ce privește modificarea prin art. IV la art. 41 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, în sensul că prin legea bugetară anuală se aprobă fondurile de la bugetul de stat, alocate Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune pentru acoperirea cheltuielilor de funcționare și dezvoltare, învederăm că aceasta nu se corelează cu dispozițiile art. 36 alin. (1) din același act normativ, care prevăd că salariile de bază și celelalte drepturi de personal pentru salariații Societății Române de Radiodifuziune și ai Societății Române de Televiziune se negociază prin contracte colective și individuale de muncă, încheiate în condițiile legii. Astfel, neconcordanța dispozițiilor este de natură să genereze interpretări cu privire la statutul salariaților acestor entități (având în vedere faptul că în sectorul bugetar salariile sunt stabilite prin lege și nu se negociază), contravenind regulilor de tehnică legislativă și, totodată poate afecta autonomia serviciilor publice de radio și televiziune, astfel este aceasta consacrată de art. 31 alin.(5) din Constituție.

3. Prin art. IX din lege se abrogă unele dispoziții din anexa la Legea nr. 198/2008 privind serviciile consulare. Potrivit art. 15 din acest act normativ, taxele de urgență încasate pentru prestarea serviciilor consulare constituie un venit extrabugetar al Ministerului Afacerilor Externe, venit din care se asigură, printre altele, plata cheltuielilor de transport al cetățenilor români aflați în situații deosebite și fără resurse financiare și al copiilor fără tutelă, inclusiv plata pentru cheltuielile de transport, cazare și diurnă pentru persoanele însoțitoare, în cazul în care se impune repatrierea asistată, precum și pentru plata cheltuielilor de repatriere a cetățenilor români, decedați pe teritoriul statelor de reședință, pentru care familia nu poate suporta costurile de repatriere și nu există posibilitatea înhumării sau incinerării în statul în care a survenit decesul. Însă, eliminarea taxelor consulare atrage, în mod accesoriu, eliminarea posibilității de a încasa taxe de urgență pentru prestarea serviciilor consulare în termen de 48 de ore, potrivit art. 7 din Legea nr. 198/2008. Astfel, prin diminuarea fondului taxelor de urgență, se creează un impediment în soluționarea cazurilor umanitare, în lipsa măsurilor financiare compensatorii.

4. Prin art. XII din legea supusă controlului se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule.

Conform art. 1 alin. (2) din acest act normativ, timbrul se face venit la bugetul Fondului pentru mediu și se utilizează de Administrația Fondului pentru Mediu în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului. Altfel spus, timbrul de mediu reprezintă o sursă de finanțare pentru programele de mediu din România, aflate în derulare și cofinanțate prin acest fond. În prezent, Administrația Fondului asigură gestionarea Fondului pentru mediu și, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 23/2013 îndeplinește atribuții privind gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului financiar al Spațiului Economic European 2009-2014 și Mecanismului financiar norvegian 2009-2014, în sensul asigurării cofinanțării publice corespunzătoare valorii totale a costurilor eligibile pe program, stabilită potrivit acordurilor de program. În concluzie, prin eliminarea timbrului de mediu sunt afectate programele finanțate din fonduri externe nerambursabile, astfel că se impunea pe de o parte, identificarea măsurilor compensatorii necesare respectării angajamentelor asumate și, pe de altă parte, identificarea unei măsuri de descurajare a poluării.

În plus, abrogarea integrală a acestui act normativ înlătură temeiul legal al restituirii taxelor încasate cu încălcarea normelor dreptului Uniunii Europene și, implicit, constituie o nerespectare a prevederilor constituționale invocate mai sus. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din O.U.G. nr. 9/2013 „contribuabilii care au achitat taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule sau taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării, pot solicita restituirea acesteia prin cerere adresată organului fiscal competent, în termenul de prescripție prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Învederăm că la această formă a art. 12 din O.U.G. nr. 9/2013 s-a ajuns ca urmare a armonizării legislației naționale cu hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-76/14 Manea, și C-331/13 Nicula, prin Ordonanța Guvernului nr. 40/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule.

5. Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative stabilește măsuri cu impact suplimentar asupra deficitului bugetului general consolidat. La evaluarea impactului bugetar, respectiv la sustenabilitatea măsurilor, trebuiau avute în vedere inclusiv măsurile de relaxare fiscală instituite prin Codul Fiscal, care conduc la diminuarea veniturilor bugetare, precum și

normele adoptate deja care determină majorarea cheltuielilor bugetului general consolidat. În raport de influențele financiare generate de aplicarea normelor adoptate, se creează premisele unui dezechilibru bugetar, cu consecința neîncadrării în Obiectivul Bugetar pe Termen Mediu (MTO) în anii 2017, 2018 și 2019 și a nerespectării obligațiilor ce revin României, derivate din Tratatul privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul uniunii economice și monetare, ratificat prin Legea nr. 83/2012. Țintele de deficit pentru anii 2016-2017 respectă valoarea de referință de 3% din PIB, însă se abat de la Obiectivul Bugetar pe Termen Mediu de țară de 1% din PIB, prin faptul că orice cheltuială suplimentară neprogramată (atât directă, cât și indirectă, așa cum am arătat anterior) conduce la creșterea deficitului bugetar dacă fondurile nu au fost cuprinse în strategia fiscal-bugetară, iar pentru încadrarea în țintele prevăzute de strategia fiscal-bugetară, orice alocare suplimentară de fonduri trebuie compensată cu măsuri structurale de creștere a veniturilor bugetare și/sau reducere a cheltuielilor bugetului general consolidat.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea privind eliminarea unor taxe și tarife, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative este neconstituțională în integralitate.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS